

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק י"ב
פְּרָשִׁיּוֹת
וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פְּרָק י"ב

- עֲנֵה הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוֹף קטו
- לְבוּשִׁים נְאִים וְטַעֲיַמַת מֵאֲכָלִים בַּשַּׁבָּת ... קטו
- יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר קטו
- הַמְּמַנִּים שְׂבֵהֵיכָל קטז
- מַעִין עוֹלָם הַבָּא קיז
- מְנוּחַת הַנְּשֻׁמוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קיז
- הַתְּעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ קיח
- הַנְּצֵאת הָרוּחַ קיט
- וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת קיט
- וַיִּנְפֹשׁ קכ
- עֵטוֹר הַנֶּפֶשׁוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קכא
- עֲרֻכָה שֶׁל שְׁעָה קכא
- גְּדֹל הַשָּׂכָר וְהַזְכוּת בְּהוֹרֵאת אֲצַבַּע קכב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סַעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: זְפִים כז-ז9
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: זְפִים פה-קמ
- שְׁמוֹנֵה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסַעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: זְפִים קמא-קצח

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"ו, א)

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֲוֹנִי, עֲוֹנָא דְכַלְא, עֲוֹנָא דְנַפְשָׁא וְגוֹפָא עֲוֹנָא דְעֵלְאִין וְתַתְּאִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מְאִי וְקִרְאֶתָּה. דִּיזְמִין לִיה. כְּמַה דְאֵת אָמַר, (ויקרא כג) מְקִרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמַר, זְמִינִין, כְּמַה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהּ. וְעַל דָּא וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֲוֹנִי, דִּיזְמִין לִיה, כְּמַה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מִתְקַנָּא, בְּבֵיתָא מִתְקַנָּא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׂאֵר יוֹמִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יוֹם מְכֻבָּד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרֵי דְאִינוּן חַד. וּבְכַדְתּוּ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד, כְּמַה דְאוּקִימָנָא.

ענג הנפש והגוף וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֲוֹנִי - עֲוֹנֵי שְׁל הַכֹּל, עֲוֹנֵי הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף, עֲוֹנֵי לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחִתּוֹנִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מַה זֶה וְקִרְאֶתָּה? שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (ויקרא כג) מְקִרְאֵי קֹדֶשׁ, כְּלוּמַר מִזְמִינִים, כְּמוֹ מִי שְׂמִזְמִין אוֹרַח לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֲוֹנִי, שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ כְּמוֹ שְׂמִזְמִינִים אוֹרַח, בְּשִׁלְחוֹ מִתְקוֹן וּבְבֵית מִתְקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֵּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׂאֵר הַיָּמִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֲוֹנִי - מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכֻבָּד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּבְכַדְתּוּ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד - כְּמוֹ שְׂבִאֲרָנוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

בְּן כְּנוּוֹנָא דָּא שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְּרֻדָּם בְּגִלוּתָא, וְאִיהִי מוּחָא מְלַגּוּ, אָגוּז קִרְיָנָא לִיה, כְּמַה דְאָמַר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֶל גִּנְתָּא אָגוּז יְרֻדְתִּי (שיר ו יא), וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא אִיבָא מְלַגּוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקַלִּיפִין הֵן כְּמַה דְשׁוּיּוֹת נּוֹכְרָאִין, וּבְשַׁבַּת מְכַלָּא אַתְּפִשְׁטָה, וְאַתְּלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן צְרִיבִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַתְחַדְשָׁא בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁין שְׁפִירָאן, וְכֵן לְאַטְעֵמָא בְּשַׁבַּת מִכָּל מַאֲכָלִין טְבִיין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מִכָּל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְּקִיא מִכְּלָהּוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

בְּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְּרֻדָּס בְּגִלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאֲמַר שְׁלֵמָה הַמֶּלֶךְ אֶל גִּנְתָּא אָגוּז יְרֻדְתִּי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְּרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׂכַתּוּב כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלָפוֹת הֵן כְּמַה דְרְשִׁיּוֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבַּת הִיא מִתְּפַשְׁטוֹת מִן הַכֹּל וּמִתְּלַבֶּשֶׁת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבַּת מִכָּל הַמַּאֲכָלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֵלֶיהָ מִכָּל הַסְּפִירוֹת, וּשְׁתַּהֲיָה מְשַׁקִּית מִכָּלָם.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כרין

ישראל אשר בך אתפאר אותה רוח עליונה שיוֹרְדֶת עַל אָדָם בְּשַׁמְחָה וּמִשְׂמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אַז עוֹמְדַת נֶפֶשׁ הָאָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אז כשהאדם זוכה ומשלים את שלמות כבוד שבת כפי שאמרנו, הקדוש ברוך הוא קורא עליו ואומר, (שם סט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל, ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנו לבידח את העולם (ל"ז), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל כן כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אז תתענג על יי' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריך הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה סט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"א, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (ל"ז). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתמא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקלון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי בחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעלא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ורא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת דוגמא של עולם הבא היא**. כן זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דוגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כן הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סבת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. **הבא** אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתין מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתין קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתין ומתעמרן בעטרין קדישין לעלא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) **אור** הכי, קדשא בריד הוא אזמין לההוא בר נש, ורא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דרא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהַנְּקֻדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִיתָ וּמִתְקַשְׁטֶטָה, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כְּאִשֶּׁר עוֹלָה לְהַתְעַשֵּׂר בְּאֲבוֹת) אֲזִי כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כִּנְפָיו עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הַאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאֵל זְנוֹסֶפֶת רוּחַ נִשְׁמָה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נִשְׁמָה יְתֵרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֵצָב וְהַחֲמָה, וּכְלוּם לֹא נִמְצָא פָּרֹט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסֶפֶת שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יֹרֶדֶת, יֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשֶׁת צְדָדִים. וְכִשְׂמִינִים לְגֹן עֵדֶן, אֲזִי כָּל אוֹתוֹ הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כֻּלָּם מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַשְׂרוֹת בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיֹדְעֵי הַחֲכָמָה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֹאת מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפֻשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֶטָה בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשֶּׁבֶת שְׂשֻׁרוֹי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כְּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשֶּׁבֶת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוֹת, וְאוֹתְקֻשְׁטֶטָה. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַּתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעֻטְרָא בְּאֲבָהוּ) כִּדִּין כָּל חֲדוּה אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּה. וּבְהַאִי לִילְיָא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עִלְמָא, וְכָל שְׁלֹטוֹנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְרִין, וְנִטְרִי וְאוֹתְכַח עַל עִלְמָא.

וּכְדִין אֲתוֹסַף רוּחַ נִשְׁמָתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהַאִי נִשְׁמָתָא יְתִירָא, נִשְׁיִין כָּל עֵצָבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי חֲדוּה, לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנַחֲתִית וְאוֹתוֹסַף בְּבִנֵי עִלְמָא, כִּד נַחֲתִית, אֲתַסְחִי בְּכוֹסְמִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנַחֲתִית וְשָׂרָא עַל עִמָּא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּהַאִי שְׁעָתָא דְּהַהוּא רוּחָא נַחֲתִית נַחֲתִין עִמָּה לְגֹן גִּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַפְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כִּדִּין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנִשְׁמָתִין דְּגִנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהַהוּא (כִּיֹּא מִתְעַרְי בְּהַהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאוֹמְרִי, זְכָאִין אֲתוּן יִשְׂרָאֵל, עִמָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוֹן אֲתַעֵר לְגַבְיִכוֹן.

רְזָא דְּרִזִין לְיֹדְעֵי חֲכָמָתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֻׁטוֹתָא דְּהַאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִיְנָה, וְאוֹתְפַשְׁטָא בְּעִלְמָא, וְהַהוּא הוּי רְזָא דְשֶׁבֶת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב בִּיהַ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה ההוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אחרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתיא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאותם של ישראל ומהענג שלהם, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוסלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמהנה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דערן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי בכל סטרין, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששת הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיורדת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בלילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטר תבענג שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה. ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא תהיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דתהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעְלָה וּמְאִיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמְאִיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כָּאֶחָד.

הַחֵלֶק שֶׁלְמַעְלָה מִתְעַטֵּר בַּיּוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג הָעֲלִיוֹן הַקְדוֹשׁ, וְנִהְיָה מֵהַזֵּיו הָעֲלִיוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בַּיּוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְיָה בְּסִעּוּדוֹת הַלְלוּ, וְעַל כּוֹ צָרִיף לְעֲנֹגוֹ בְּמֵאֵל כָּל וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אַחֵר. וְהַנִּקְדָּה הַזֹּאת נֹשֶׁלֶת הַכֹּל מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלֶת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שֶׁמִּתְעַטֵּרֶת בְּשִׁבְתָּהּ מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאֵר הַיָּמִים נֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנוֹתְנִים לָהּ שֶׁלְטוֹן מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסִדּוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסּוּד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנוֹרָה הַקְדוּשָׁה. אֲשֶׁרֵי חֵלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוּב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹּשׁ שֶׁאֲבָדָהּ, וַיִּנְפֹּשׁ הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגּוּף הִיָּה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמְנוֹ אֲבָדָהּ נִפְשׁ! אֲבָל סוּד הַדְּבָר - בְּאֵדָם יֵשׁ נִפְשׁ שֶׁנֹּשְׁלֶת וּמוֹשְׁכַת אֲלֵיו אֵת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שְׁבֵת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָהּ בְּתוֹף אוֹתָהּ הַנִּפְשׁ וְנִדְרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׁבֵת, וְאֵז אוֹתָהּ נִפְשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלֶת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֲתִנְהִיר כְּלָא, וְאֲתִעְבִּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכָל סְטְרִין, אֲתִפְלֵג לְעִילָא וְנִהִיר. וְאֲתִפְלֵג לְתַתָּא וְנִהִיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלֵק אֲחִסְנָא אִית לִן כְּתָדָא.

חוֹלְקָא דְלְעִילָא, אֲתִעְטֵר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֲתִהְיֵי מְזִיזָא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוֹלְקָא תַתָּאָה, אֲתִעְטֵר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא דְתַתָּא, דְאֲתִהְיֵי בְּהַאי סִעּוּדֵתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנֹגָא לִיה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחִדּוּה דְכְּלָא.

וְכֹד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאֲתִנְטִיר כְּמָה דְאֲצְטְרִיד, סְלָקָא לְעִילָא, וְאֲתִתְחַבֵּרָא בְּהַהוּא חוֹלְקָא אַחְרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֲתִכְלִילָא מִכָּל סְטְרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּהּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאֵר יוֹמִין יְהִיב חוֹלְקָא לְכְלָא, וְאֲתִיְהִיב לִיה שׁוֹלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסִפְרָא דְשְׁלֹמֹה מֶלֶכָא, אֲשֶׁתְּכַח רְזָא דָא, וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

בְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוי נִפְשׁ דְאֲכַרְת וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוי גּוּפָא אֲצְטְרִיד לְמִימַר, דְּמִנִּיה אֲכַרְת נִפְשׁ. אֲבָל רְזָא דְמִלָּה, בְּכַר גֵּשׁ אִית נִפְשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מֵעֶרֶב שְׁבֵת. וְהַהוּא רוּחָא שְׂרִיָּא כְּגוּוּה דְהַהִיא נִפְשׁ, וְדִיָּרָא בְּה כָּל יוֹמָא דְשִׁבְתָּא. וּכְדִין, הַהוּא נִפְשׁ, יִתִּירָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלְתָא יִתִּיר מִמָּה דְהוּהּ.

עלינו, נכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (סנהדרין דף מ"ה ע"ב): **נאמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזריהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, נאמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהו, אם מאה הם, אני ובני מהו, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (פראשית ל"ה, ב) הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פרק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדרת עולם" דרשו, "לדרת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זהר הקדוש נזכה בלח התורה להמשיך את נשמות הרשב"י לדורנו ממש, ובזה כמד נגאל.

שעשית אותו היום מצנה שהיה נזקק בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד פת התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שפמעט ונעשה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בנמינו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שקל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, וזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
- עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. **תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה.** - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].